

سمیناری برای معرفی علوم انسانی دیجیتال در دانشگاه کمبریج

مترجم: الهام سرونندی

علوم انسانی دیجیتال زمینه گسترده ای از تحقیقات و فعالیت های علمی است که نه تنها استفاده از روش های دیجیتالی توسط محققان علوم هنری و علوم انسانی و همکاری متخصصان علوم انسانی دیجیتال با رشته های محاسباتی و علمی را در برمیگیرد، بلکه همچنین روشهایی که هنر و علوم انسانی به وسیله ی آن نگرشهای متمایز خود را ارائه میدهند، شامل میشود و این نگرشهای متمایز در زمینه ی موضوعات فرهنگی است که به وسیله ی توسعه تکنولوژی های دیجیتال فراهم شده است. کار در این زمینه لزوماً مشارکتی بوده و شامل مهارت های مختلف، رشته ها و زمینه های تخصصی می باشد. استفاده از رایانه برای تجزیه و تحلیل داده های تحقیق در رشته های هنری و علوم انسانی مانند ادبیات و تاریخ به دهه ۴۰ میلادی باز میگردد. دانشگاه کمبریج با تأسیس مرکز محاسبات ادبی و زبان شناسی به ریاست روی ویزی در سال ۱۹۶۴ پیشگام در توسعه محاسبات علوم انسانی بود. تأکید در روزهای اولیه (دهه ۴۰) بر پتانسیل کامپیوتر در تسهیل در ایجاد و مرتب سازی مطابقت ها و اصطلاحات بزرگ متون تاریخی بود. کار پیشگامانی چون ویزی منجر به رشد جامعه جهانی متخصصان علوم انسانی در دهه های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ شد که در رشته

های مختلفی به محاسبه در علوم انسانی می پرداختند ، که این شبکه بر توسعه روشهای محاسباتی متمرکز شده است و برای ساختارهای پیچیده و متنوعی که مورد استفاده دانشمندان علوم انسانی از ابتدا بوده به کار می رود. این امر منجر به دستاوردهایی همچون ابتکار رمزگذاری متن شده ، که در تهیه پایگاههای داده متنی بزرگ قابل استفاده است ، و همچنین در ساختارهای پایگاه داده های نوآورانه مانند ایستگاه کاری تاریخی کلی یو که توسط مانفرد تالر در آلمان ساخته شده است به کار می روند. در دهه ۱۹۸۰ نیز شاهد تأسیس انجمن های موضوعی بین المللی مانند انجمن کامپیوترها و علوم انسانی (ACH) و رشد تعدادی از کنفرانس های بین المللی ، که مهمترین آنها کنفرانس ALLC / ACH بود و به کنفرانس بزرگ سالانه DH تبدیل شد نیز بودیم (سال ۲۰۱۶ حدود ۹۰۰ شرکت کننده از سراسر جهان داشت) .

رشد تکنولوژی های جدید شبکه ای در اوایل دهه ۱۹۹۰ ، از جمله شبکه جهانی وب ، و سهولت رو به رشدی که می توان فایل های غیر متنی مانند تصاویر ، صدا و تصویر متحرک را ایجاد و به اشتراک گذاشت ، منجر به تغییر و نوع درگیر شدن هنرها و علوم انسانی با فناوری های دیجیتال شد. پروژه های بزرگ برای تولید نسخه های دیجیتالی در مقیاس بزرگ و بایگانی متون و آثار باستانی فرهنگی از دوره ها و تمدن های مختلف ایجاد شده است. کتابخانه ها ، بایگانی ها و موزه ها برای تسهیل دسترسی از راه دور به مجموعه های خود ، برنامه های دیجیتالی گسترده ای را تهیه کردند و این در حالی بود که سازمان های تجاری مانند گوگل نیز شروع به دیجیتالی کردن بخشهای بزرگی از میراث فرهنگی غربی کردند. به قول جروم مک گان مشخص شد که "کل میراث فرهنگی ما باید در اشکال دیجیتالی و ساختارهای نهادی مجدداً تکرار و اصلاح شود."

علاوه بر این ، بررسی مجدد در مورد رابطه دانشمندان علوم انسانی با موضوعات اولیه آنها محدود به دیجیتالی شدن نبود بلکه استفاده از فن آوری های دیگری مانند سیستم های اطلاعات جغرافیایی (GIS) یا تجسم سه بعدی را نیز شامل می شود. از آنجایی که کار دولتها ، نویسندگان و هنرمندان به طور روزافزون فقط به شکل دیجیتالی وجود دارد ، دانشمندان علوم انسانی نیز به روشهای پردازش و تحقیق در مورد داده های دیجیتال پرداختند. در مواجهه با چنین چالش ها و فرصت هایی ، دانشمندان علوم انسانی روش های جدید همکاری و بین رشته ای کار را توسعه داده اند ، و اصطلاح "محاسبات علوم انسانی" سرانجام به عنوان توضیحی در این زمینه از تلاش بسیار جزئی به نظر می رسد. با انتشار نشریه بلک ول در مورد کلمه ی

علوم انسانی دیجیتال در سال ۲۰۰۴، این اصطلاح به عنوان توصیف این فیلد به شکل روز افزون و متنوع مورد استفاده قرار گرفت. پذیرش گسترده علوم انسانی دیجیتال به عنوان یک انتخاب مناسب برای این رشته با ایجاد اتحاد سازمانهای علوم دیجیتال (ADHO) در سال ۲۰۰۵ و طراحی مجدد کنفرانس / ALLC ACH به عنوان DH در سال ۲۰۰۶ تأیید شد.

با پذیرش اصطلاح "علوم انسانی دیجیتال"، دانشمندان مشغول به کار در این زمینه از در نظر گرفتن روشهایی که صرفاً با استفاده از آنها می توان مطالب اولیه تحقیقات علوم انسانی را به صورت دیجیتالی تجزیه و تحلیل و منتشر کرد فراتر رفتند. آیتی که اهمیت آن روز به روز در علوم انسانی دیجیتالی بیشتر میشود بحث در مورد راهی است که چشم انداز دیجیتال نگاه ما به علوم انسانی را عوض کرده است و بینش هایی که علوم انسانی در مورد موضوعات اصلی عصر دیجیتال مانند اصالت، حافظه، هویت و اقتدار ارائه می دهد. این امر منجر به تعامل گاهی نامشخص با نظریه رسانه و فرهنگ شده است. بسیاری از مراکز موفق علوم انسانی دیجیتال در دهه ۱۹۸۰ در مراکز دانشگاهی مانند کالج کینگ لندن، دانشگاه کوئین، بلفاست، دانشگاه شفیلد و دانشگاه گلاسکو در سطح بین المللی تاسیس شد. اخیراً در مراکز علوم انسانی دیجیتال در نتیجه ابتکاراتی مانند ایجاد دفتر علوم انسانی دیجیتال توسط سازمان اوقاف ملی علوم انسانی در ایالات متحده آمریکا، رشد بسیار سریع در مراکز علوم دیجیتالی به وجود آمده است. مرکز شبکه ای DH در حال حاضر بیش از ۲۲۰ عضو دارد. با این حال، ساختار نهادی و بودجه این مراکز متفاوت است و مک گان این تجمعات نهادی را به این عنوان شرح داده است که این یک تجمع اتفاقی، ناکارآمد، و مثل یک نقاشی دیواری است از مراکز خودگردان، آزمایشگاهها و شرکتها و مؤسسات یا گروههای دیجیتالی خاصی که خارج از ساختار سنتی دپارتمان دانشگاه تشکیل شده اند. این مراکز غالباً به بودجه تحقیقاتی نامشخص وابسته هستند، اما با این وجود تمرکز نهادی مشخصی برای اطلاعات و مشاوره در مورد علوم دیجیتال ارائه می دهند. به طور کلی، علوم انسانی دیجیتال منجر به ایجاد بخش های دانشگاهی نشده است، اگرچه استثنائات قابل توجهی نیز وجود دارد.

References:

<https://www.cdh.cam.ac.uk/cdh/what-is-dh>

[Association for Computers and the Humanities \(ACH\)](#)

Alliance of Digital Humanities Organisations ([ADHO](#))

<https://dhcenternet.org/>